

сително убежище на всички, които не са скланяли глава пред чуждо иго. . .

Някой вждхна и сякаш ни събуди от сжн. Пихме още еднаж водица и се вжрнахме горе на полянката.

Наскубахме трева, накржшихме клончета и букова шума, послахме ги и легнахме. Гората ни шепнеше и ни успиваше. А златните звездички като кандилца трепкаха над нас весело и като че ли ни хортуваха:

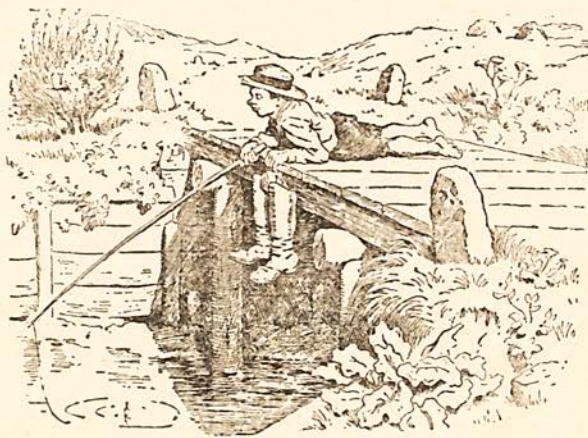
„Лека нощ, лека нощ!“ . . .

Ал. Спасов

Чочо на риба

Чочо Пипонкйов взе преправените ботуши на баща си от обушарят и тржгна да ги занесе в кжщи.

Като минаваше край реката, той виде вжв водата че играят много рибки.

Чочо бе прочут рибар. Сжрдцето му трепна. Той се качи на моста, закачи ботушите на баща си, извади из шапката си вждица, която всякога носеше, завжрза я за джлгия пржт и я хвжрли вжв водата.